

“По ирония на съдбата точно на 1-ви април, в Деня на шегата, получавам отказ от испанската федерация за акредитация”

КЛАСИЧЕСКО ПРЕЖИВЯВАНЕ

Или как може да се забавляваш истински,
след като си изгубил 300 евро покрай
най-голямото футболно зрелище

Текст Методи Шуманов

3 а дербито Реал Мадрид – Барселона хората обичат да казват, че е много повече от обикновен футболен мач. За мен самия то е част от онзи списък, който спокойно би могъл да се нарича "100-те неща, които един футболен фен задължително трябва да види/направи", преди да се пресели в отвъдната "Маракана" например. Тази година

съдбата се оказа прекалено благосклонна към привържениците на Ел Класико и им предостави цели седем издания на най-голямото шоу в играта само в рамките на 2011-та. Затова си избирам единствения мач в календара, който се явява директен сблъсък за трофей – финала за Купата на краля. След това решение организацията може да започне...

ПРЕДИСТОРИЯТА

Оказва се, че тазгодишният финал ще се играе в седмицата на Великден, който през 2011-та е по едно и също време и за католиците, и за нас, православните християни. Именно поради тази причина напливът за самолетни билети е огромен още в разгара на зимата. В случая има една малка, но важна подробност – испанската федерация изчаква да види кои ще са финалистите, преди да определи стадиона, който ще приеме последния двубой от турнира на 20 април. Вариантите са Валенсия, Севиля и Сарагоса, но аз решавам да рискувам и на 3 февруари [ден след като е станало ясно, че финалът е Барса – Реал] си вземам билет за Валенсия, тъй като испан-

НАЙ-ТРУДНОТО ПРЕДСТОИ

За черната борса покрай Класико се носят легенди. Аз обаче предпочитам първо да опитам всички други варианти, след което да се насоча към испанската сива икономика. Най-наивна изглежда опцията с акредитация. По ирония на съдбата точно на 1-ви април, в Деня на шегата, получавам отказ от испанската федерация, а мотивът е, че "за съжаление трябва да дадем приоритет на местните медии, които отразяват Реал Мадрид и Барселона". Чудя се дали колегите от Иберийския полуостров не проявяват черно чувство за хумор, но след като на 2-ри април няма нов мейл, разбирам, че са си съвсем сериозни. Нищо, че впоследствие на финала при-

четири талона, като обикновено пускат поне един в продажба по интернет. През цялото време цената на билетите във виртуалното пространство не пада под 400 евро, а като се прибавят разходите за доставка плюс печалбата на самия сайт, пакетът отива поне към 550 евро. Иначе останалите 16 хиляди пропуска са предоставени на спонсори, рекламодатели и ВИП особи. Този начин на разпределение саботира и един от другите ми предварително замислени варианти – мой приятел, който живее в близост до Валенсия, да ми купи билет от касите на "Местая". Все пак по щастливо стечение на обстоятелствата се запознавам с хора, които работят за българския клон на един от генералните спонсори на футболен клуб Валенсия. И там обаче удрям на камък, така че ми остава най-екзотичната алтернатива – да помоля Христо Стоичков за помощ. Ден преди финала българската легенда се прегръща с Жозе Моуриньо, но за мое съжаление се чува, че и премиерът Бойко Борисов иска да гледа мача... И така, най-големите ми страхове се оправдават – ще трябва да си търся билет на черно.

"НЕ БИХ ГЛЕДАЛ ЛЮБИМИЯ СИ КЛУБ САМО СРЕЩУ 1000 ЕВРО"

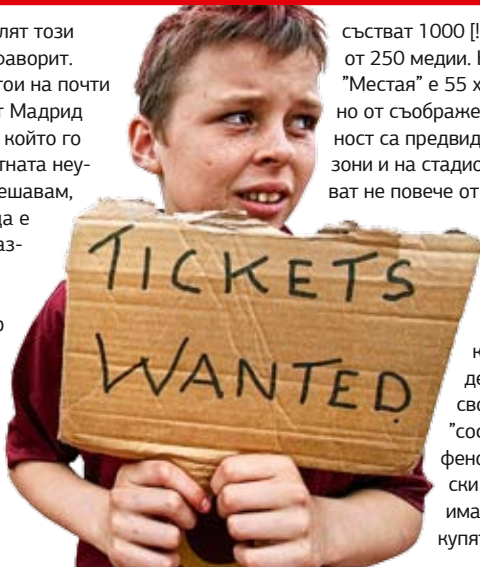
На 20-ти април, в деня на заминаването ми, отделям фонд от 400 евро за преговорите ми с черноборсаджите. Надеждата ми е свързана с факта, че само седмица по-късно започват битките между двата отбора в Шампионската лига. Освен това 400 евро са малко над една средна работна заплата за България, така че още при тръгването ми вече съм се изсмял в лицето на световната финансова криза. Преди да се кача на самолета, получавам SMS от моя човек в Испания, който цял ден следи местните телевизии. Съобщението му гласи: "Току-що казаха, че във Валенсия има 20 хиляди души, които си търсят билет на черно." Излитам със своето съгъе. Пристигам пред "Местая" в 20:15 местно време, тоест до финала остават час и 15 мин. Решавам да не се бавя и миг повече и започвам с директния маркетинг – някои от феновете са прекалили толкова много със "сервесата" [от исп. – "бира"] и сангрията, че едва ми казват офертите си. Най-шокиращата е тази на трима младежи с тениски на Реал, които искат 1500 евро за един билет. Докато си говорим на смесица от испански и английски, те ми обясняват, че са купили излишния талон с общи пари и са твърдо решени да изкарат по 500 евро печалба от него. Малко покъсно се натъквам на друг фен, който го удря на футболно мъченичество: "Разбери ме, аз обичам Реал Мадрид [при тези думи целува емблемата на фланелката си] и не бих гледал любимия си клуб само в замяна на 1000 евро." Лирическото му

Гладът се чете в очите на Специалния

Специалния веднага започва да нагъва нещо в автобуса, очевидно умрял от глад

ските медии определят този град за абсолютен фаворит. Причината е, че отстои на почти равно разстояние от Мадрид и Барселона – факт, който го превръща в перфектната неутрална територия. Решавам, че като е Роналдо, да е Кристиано, и си запазвам и хотел на 300 метра от "Местая". Съдбоносният избор на местната федерация е направен чак в средата на февруари, но, слава богу, хората се спират на Валенсия. Дотук добре.

състват 1000 [!] журналиста от 250 медии. Капацитетът на "Местая" е 55 хиляди места, но от съображения за сигурност са предвидени буферни зони и на стадиона се очакват не повече от 52 000 души. Клубовете финалисти получават по 18 хиляди билета всеки, които разпределят между своите т.нар. "сосоис", или фенове с членски карти. Те пък имат право да купят максимум по

Горе Шакира успокоява Пике, но къде е Кедира? Вляво Идеята с билет на черно не е съвсем блестяща

РАВНОСМЕТКАТА

Самолетен билет София-Валенсия-София: **170 евро**
 Хотел във Валенсия: **55 евро за нощувка в двойна стая**
 Джобни: **100 евро**
 [Фалшив] Билет за мача: **300 евро**
 Да победиш Барселона на финал за Купата на краля: **безценно**

Последният съдийски сигнал на рефера Ундиано Майенко слага началото на всенародни празненства в бяло, в които дейни участници са тъмнокожият фен и крайнодесният ултрас... прегърнати.

ГЕРОИТЕ СА УМОРЕНИ, НО ЩАСТЛИВИ

След официалното награждаване всички вкупом се отправяме към Сектор А на "Местая", където са паркирани автобусите на двата отбора. Първата вълна от бурни аплодисменти съпътства излизането на Флорентино Перес, който връща жеста с дипломатично ръкополяскане. Градусът на истерия се покачва с появата на Зинедин Зидан, а феновете буквално пощуряват, когато виждат Жозе Моуриньо и футболистите му. Специалния остава верен на прословутото си хладнокръвие и заема своето място до шофьора на автобуса, без да издава никакви емоции, като веднага започва да яде, очевидно умрял от глад след 120-минутната драма. Най-голямо внимание на феновете пък отделя Алваро Арбелоа, който дори прекъсва интервюто си за испанска телевизия, за да започне да пее и подскача заедно с щастливата публика. Естествено, най-горещи поздравления получава голмайсторът Кристиано Роналдо. Излизането на победителите продължава повече от час и към 1:45 местно време рейсът най-после може да потегли към летището. Футболистите на Реал махат за сбогом, отправяйки се към центъра на Мадрид, където на фонтана "Сибелес" ги очакват още сто хиляди фена, готови да празнуват успеха над големия съперник чак до зори. Време е и аз да се прибирам в хотела, като по пътя се сещам за първи път, че тази вечер са ме изработили с 300 евро. Емоциите от Ел Класико обаче са толкова впечатляващи, че настроението ми няма как да бъде помрачено. Чувствам се така, сякаш съм гледал мача на живо. Е, дори и всъщност да не съм, имам цял един живот пред себе си, за да направя още едно от онези 100 неща, които всеки футболен фен трябва да стори. ♦

отклонение не ме трогва и продължавам с търсенето. Четвърт час преди първия съдийски сигнал намирам човек, който е съгласен да ми продаде билет за 300 евро. Изобщо не ме интересува, че наоколо гъмжи от полицаи, плащам си най-демонстративно и се отправям мегашастлив към сектора. Жената, която проверява точно на моя пункт, изстрелва "Фалшив е", още преди да е поставила талона в системата със сензори. В този момент ми се иска земята под мен да се разтвори. Оглеждам се и виждам, че до мен има трима англичани с идентични билети, които също са като гръмнати. Край с мечтата да гледам най-великия футболен мач на клубно ниво на живо.

ЗА ШАКИРА И КЕДИРА

Отправлям се към най-близката сервезерия, която е на 50 метра от "Местая". На входа ѝ е поставен плазмен телевизор, пред който вече са се наредили около 200 фена на Реал. Шокиран съм, когато виждам, че в сърцето на бялата агитка има маса, на която стоят около десетина привърженици на Барселона. Най-колоритната гледна сред тях е една 160-сантиметрова сеньорита, облечена с фланелка на каталунците, която при всяко спорно положение се репчи на двуметрови мадридисти. Друга любопитна двойка представляват тъмнокож запалняк на Реал и един фен, за когото покъсно научавам, че е от крайнодясната фракция Ultras Sur. На няколко пъти двамата едва не се сбиват, и то само благодарение на факта, че са разтървани от останалите посетители на заведе-

Най-горе Касияс празнува след триумфа Горе Дали сред тази купчинка не е и фалшивият билет за 300 евро?

нието. Доста изненадващо, Лео Меси не е най-освиркваният от белите привърженици представител на Барселона. Истинският концерт започва в момента, в който режисьорът на телевизионното предаване показва певицата Шакира, заела своето място в ложата на "Местая". След като песните ѝ бяха забранени официално на "Сантяго Бернабеу", откакто се разбра, че ходи с Жерар Пике, за колумбийката вече е измислен специален рефрен с особено чинично съдържание. Основната идея в него е какво пицната южноамериканка може да прави на Сами Кедира, като е ясно, че лайтмотивът идва от римата Шакира-Кедира. Първите искри между мадридистите и скромната групичка каталунци започват да прехвърчат след отменения гол на Педро Родригес през второто полувреме. Истинската фиеста обаче настъпва в 102-ата минута, когато Кристиано Роналдо бележи единственото попадение в мача. Интересното е, че телевизионният сигнал идва с около 10-секундно закъснение, така че феновете в бяло настръхват още щом чуват мощния рев от трибуните на "Местая". До края на двубоя мадридските ултраси предпочитат да пеят "Barça, cabrón, saluda al campeon" [от исп. – "Барса, козелета, поздравете шампиона"], обърнати с гръб към плазмата, но с лице към унилите каталунски запалняковци. Най-тъжна изглежда дамата, която не е спряла да подскача по време на редовните 90 минути. Малко преди края на мача тя прибира и репликата на кралската купа, която преди това гордо е поставила в центъра на своята маса.